

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק

אבדק"ק צאנז-קלויזענבורג זעוקללה"ה

שנה כ"ו [תש"ע] גליון י"ב

בעידן רעוא דרעוין פרשת ויחי תשב"ב

בברכותיו של יעקב אבינו ע"ה (מט, יד-טו) יששכר חמור גרם רובץ בין המשפטים, וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה וגו'. ותרנמו יששכר עתיר בנכסין אחסנתיה בין תחומיא. אמנם בחז"ל (יומא כו.) מצינו שמשבטו עמדו מורי הוראה לישראל, דכתיב ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל, וכן ברש"י כאן מפורש כל הפסוק כאן על היותו סובל עול תורה.

והנראה דהנה המתבונן קצת רואה נכוחה איך שכל עניני עולם הזה הם דברי הבל ורעות רוח, כמאמר החכם מכל האדם (קהלת א, א-ב) הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הבל, מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש. להוציא מדעת פתאים דצדיקים נוחלי עולם הבא אין להם חלק בעולם הזה, מאחר והם שרויים בעניות ודחקות.

בעיני ההמון התענוג בעולם הזה הוא בהשגת התאוות ומילוי רצון הנפש הבהמית, אך לאמיתו של דבר אין אלו אלא דברי הבל, דההולך אחר תאוותיו הורג גם את גופו, כמו ששנינו (אבות ד, כא) הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם, והכוונה על עולם הזה (עין פירוש יעב"ץ והובא במדרש שמואל [ד"ה והחסיד ולה"ה]). וע"ע של"ה הקדוש יומא דרך חיים תוכחת מוסר [אות סח], שם תורה אור פרשת קרה. תולדות ריש פרשת וישב).

וכמה שהוא משיג מתאות לבו עדיין חסר לו הרבה, שהרי אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאותו בידו אלא אם יש לו מנה רוצה לעשותם מאתים, ואם יש לו מאתים רוצה ארבע מאות וכו' (קה"ר א, א [ג]), ומה יתרון לאדם בכל עמלו כשבין כך אינו מצליח למלא את נפשו המתאוה.

כבר אמרתי לפרש בזה דברי הכתוב (במדבר טו, לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, רצ"ל דאחרי שתרתם אחרי הלב והעינים אתם זונים אחריהם עוד יותר, דכך הוא טבע האדם כמה שהוא הולך אחר תאותו התאוה מתחזקת וגוברת, והוא מתאוה יותר מבתחלה, [וכן אמרו (פוכה נב):] מרעיבו שבע משביעו רעב]. משל לצמא ששותה מים מלוחים המגבירים את צמאונו, ואם לא היה שותה מהם לא היתה נפשו צמאה ויבשה כל כך כמו לאחר שתייתו.

על כך נאמר (מלכים ב' יז, טו) וילכו אחרי ההבל ויהבלו, דמחמת שהלכו וגמשכו אחרי ההבל נשקעים עוד יותר בהבל.

ובדרך רמז, האותיות שאחרי ה'ב'ל' הם 'וגם', לשון ריבוי דגמין ריבויים (רש"י בראשית מב, כב), ללמדך דאחרי שמילא תאותו, והיינו שהוא כבר אחר ההבל, הרי זה מרבה ומוסיף הבל. זה שאמר וילכו אחרי ההבל, וזה גרם להם לרבות התאוה והמשיכה אל ההבל, ויהבלו עוד יותר.

לעומת זה העמלים בתורה ועבודת ה' מתענגים בכך יותר מבכל מחמדי תבל. ואיתא בספרי מוסר סיפור על מוה"ר לייב חסיד זצ"ל, שפעם כשהלך בדרכו נעמד להתפלל בתוך מעבה היער, ועברה שם קבוצה של אנשי הצבא ריקים ופוחזים שרצו להתעלל ולפגוע בו, אמנם השר שלהם מנע בעדם, והוא עצמו עמד והסתכל עליו משך זמן רב בפליאה והשתוממות. כשלאחר מכך התבטא ואמר: הייתי נותן כל הוני בשביל להשיג פעם אחת בחיים חלק אחד מני אלף מאותה שמחה ותענוג שיש לו לאדם הזה בשעת תפלתו.

כן ידועים הרבה סיפורים על שמחת הצדיקים בשעת קיום המצוות, ורב עוצם החמדה וההשתוקקות עד אין שיעור, שהיו עומדים ומצפים מתי תבא לידי ואקיימנו. כמו שמסופר על הגה"ק בעל קדושת לוי זי"ע שבביל א' דסוכות לא ראה שינה בעיניו מרוב תשוקה לקיים מצות ארבעת המינים, וכל הזמן הלך להסתכל אם כבר אתא בוקר, ומיד בהאיר היום נחפו להביא את האתרוג שהיה מונח בתוך ארון עם דלת זכוכית, ומרוב ההתלהבות פשט ידו בחזקה ליטול את האתרוג, והזכוכית נשברה על ידו (ועיין שו"ת דברי יציב ליקוטם פד יא). לא כן הרשעים שכל קיום מצוה עולה להם בקשיים וצער גדול הוא להם, ואינם שמחים כלל ועיקר בשמחת המצוות, ועושים רק מיראה שלא ירדו שאולה.

ושמעתי מהרב החסיד מוה"ר הערש יוסף מפרעמיסלא ז"ל, שדו"ז הגה"ק משינאווא זי"ע היה מאריך בתפלתו במוצאי תענית, והיה מצוה שלא להמתין עליו באמירת קדיש תתקבל, פעם אחת נשאר הוא עומד שם, ומיד כשגמר דו"ז תפלת י"ח שלח אותו לטעום, ואמר לו איך אתה מדמה עצמך אלי אני יש לי תענוג מהתפלה עד שאיני זקוק לאכילה.

סמוכים לדברי קדשו יש להביא מדברי הגמרא (תענית יא) אמר שמואל כל היושב בתענית נקרא חוטא וכו', רבי אלעזר אומר נקרא קדוש וכו', והאמר רבי אלעזר לעולם ימוד אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו וכו', לא קשיא הא דמצי לצעורי נפשיה הא דלא מצי לצעורי נפשיה. ויש לפרש דמצי לצעורי נפשיה לפי שכמו חלב ודשן תשבע נפשו משפתי רננות, ויונק חיותו מן התפלה עד שאין צריך לאכול, ולכן נקרא קדוש ורשאי לישב בתענית.

*

בזה יפורש מאמר נעים זמירות ישראל (תהלים א, א-ב) אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב, כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה. והתמיה מפורסמת על שאחו בלשונו שתי קצוות קיצוניות, שאינו רשע וחוטא שפל אלא עוסק בתורה בלי הפסק יומם ולילה. והרי זה כאומר פלוני אינו גווע מרעב מאחר ויש לו עושר רב של אלפי אלפים דיגרי זהב.

אמנם הכוונה דכל עצת רשעים וחטאים כמילוי תאות לבכם הוא משיג בהתענוגו על ה' ותורתו, תורת ה' חפצו הוא משקל נגד לכל אותם תאוות שפלות ובזויות של החטאים האלה בנפשותם. על זה משבח ואומר אשרי האיש אשר לא הלך וגו', כלומר שלא הלך בדרכי חטאים רשעים ולצים בשביל להשיג כל אותם תאוות גדולות, כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה, ובכך הוא משיג תאות לבו פי אלף ורבעה מאלה רשעים ושלו עולם בגשמיות שלהם.

ואמר ובתורתו יהגה, וביארו חז"ל (ע"ז יט.) בתחילה נקראת על שמו של הקב"ה ולבסוף נקראת על שמו, משלמדה וגרסה היא נקראת תורתו (רש"י קידושין לב: ד"ה ובתורתו). לדרכנו יבואר הכוונה דמתחלה נקראת על שמו של הקב"ה כשהוא עצמו אין לו תענוג מלימודו, ומשלמד וזכה לטעום מדכריה המתוקים מדבש ונופת צופים נקראת תורתו, [כחלק מעצמיותו שהוא שבע וניזון באמריה].

בדרך זה יש לפרש כוונת אומרם ז"ל (סוכה נב:) אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש, והדקדוק ידוע דמה ענין למשוך אותו ולהביאו בין כותלי בית המדרש. אלא שאם פגע בך מנוול זה להסיתך לדברי נבלה מתאוות עולם הזה, משכחו לבית המדרש לראות ידידות נעימות נצח שיש לחובשי ספסלי דבי מדרשא, הלא כל תענוגי העולם כאין וכאפס הם לעומת ההנאה שיש להם ביישוב סתירת הרמב"ם, או כשמתרצים קושיית התוספות, וכמאמר החכם שלא טעם טעם שמחה מי שלא טעם התרת הספיקות השכליות (תורת העולה ח"א פ"ו, שו"ת הרמ"א ה, מצודות משלי טו, ל). וראה והתבונן כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש כן הדבר הזה, דוגמת רוצח שמושך את האדם לבא עמו, כשהוא מבטיח להעניק לו איזה דבר, וכשבא אחריו הוא עומד עליו והורגו ולוקח ממנו, כך היצר מפתה את האדם שיתן לו תאוות ותענוגים כשלמעשה בכך הוא הורג אותו בזה ובכא.

על זה אמרו (ברכות נד.) ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך בשני יצריך ביצר טוב וביצר הרע, ולפי פשוטו אין מובן איך אפשר לאהוב ולעבוד את ה' עם יצר הרע, ועל פי האמור יבואר שימשוך לבית המדרש את יצר הרע עם גירוי תאוותיו, ושם ירוה צמאון תאוותו בדברי התורה הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים.

*

מראשית כזאת הודיענו כשבא ליתן תורה לעמו ישראל, שם נאמר (שמות יב, ה) ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי וגו', שמא תאמרו לרעתכם אני נותן לכם את התורה שתצטערו בה בעולם הזה, ואין לכם אלא שכר הצפון לעולם הבא, תלמוד לומר כי לי כל הארץ, כל הארציות ומנעמיה תטעמו אצלי בתורתו ומצוותי לטוב לכם כל הימים.

על כך אנו מברכים אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, לנו להנאתינו ולטובתינו.

*

ברם דא עקא שהיצר מסמא את העינים, והתאוות מטמטמים את הלב, עד שאומרים לרע טוב ולטוב רע שמים מר למתוק ומתוק למר.

כך עלתה להם לעם ישראל בגלות מצרים. הכתוב אומר (שמות ב, כג) ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו וגו', משמע שעד אז לא היו כל עמה נאנחים על קושי השעבוד, כי לא הכירו בצרתם עד שלא מת מלך מצרים ונחלש כח הטומאה, וחשבו שכך טוב להם (ועיין זכרון זאת פרשת שמות). כמו שרואים גם לאחר יציאתם שהתאווננו ואמרו (כמדבר יא, ה) זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם וגו'.

זה גם הרמז במה שהלל היה כורך מצה ומרור ואוכל ביחד, דבעוד אשר [בהסתכלות והתבוננות] בפנים היה רע ומר להם, הרי כלפי חוץ נראה היה כמצב של גאולה, שלא היו מתאנחים ומצטערים במצבם.

בזה יש לתרץ מה שהקשו (צל"ח פסחים קסז, ועוד) על שאוכלים מצה קודם מרור, והלא מצה זו שאנו אוכלים על שום שלא הספיק בצקם להתמיץ ביציאת מצרים, ומרור זה על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים, והיה ראוי להקדים אכילת המרור שהרי השעבוד היה קודם לגאולה. ויש לומר שהכוונה לרמז דבהיותם תחת יד מצרים לא הרגישו כל כך במרירות השעבוד, רק אחרי שהוציאתם הקב"ה וגאלם (מצה), אז נוכחו לדעת כמה רע ומר (מרור) היה מצבם בגלות מצרים (וראה עוד שפע חיים מכתבי תורה מכתב קג).

*

בזה יבוארו דברי רש"י בתחלת פרשתינו, למה פרשה זו סתומה, לפי שכיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מצרת השעבוד וכו'. ועמדו בזה דהלא עדיין לא התחילו לשעבדם, שכל זמן שאחד מן השבטים קיים לא היה שעבוד (רש"י שמות ו, טז). ויש לומר דמיד בפטירתו של יעקב מן העולם נתגברה כח הטומאה שגרמה לסתימת עיניהם ולבם של ישראל מצרת השעבוד, כלומר מלהרגיש בצרת השעבוד, כי מה עיניהם מראות ולבם השע מלהבין את המצב לאמתו, [ונמשכו אחר פה רך של פרעה ומצרים], ואמרו הלא טוב לנו עבוד את מצרים ופרעה שהוא מלך טוב, ולא הרגישו כי את רעתם הוא מבקש.

ובסוף הפרשה נאמר (ג, כד) ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלקים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת וגו'. וברש"י (שמות ג, יח) שלבן שמעו אחר כך בקולו של משה, שכבר סימן זה מסור בידם מיעקב ומיוסף שבלשון זה הם נגאלים וכו'. והקשו כל המפרשים איך ידעו מזה, שמא שמע משה במסורת הזאת כמותם עיי"ש. ויש לפרש פקד לשון חסרון, כמו (במדבר לא, כט) ולא נפקד ממנו איש, ואלקים פקד יפקד אתכם פירוש שיפקוד אתכם עם החסרון, כלומר להכניס בכם הרגשת החסרון, להכיר לדעת שאתם חסרים כל טובה. זה סימן לגאולה, שכאמור אז יפקחו עיניהם לראות בצרתם.

*

הקריאה מעוררת לחפש דרכינו ולחקור איך שגם אנו תעינו ותעתענו בתאוות רעות, ואומרים לרע טוב. לכך יסרו רבותינו הקדושים את ימי השוכבי"ם שהתחלתם בפרשה שבה קורים וימת מלך מצרים, דהיינו שנחלשה כח הטומאה במקצת, והכירו לדעת כי רע ומר עזבם את ה', והזמן גרמא לתקן מה שחטאנו והלכנו אחרי התאוות.

והימים האלה הם זמן תשובה יותר מבימים נוראים. והיו מקומות שנהגו לומר סליחות ולצום שני וחמישי. וזקה"ק בעל דברי חיים ז"ע היה אומר שבתענית שוכבי"ם אין איסור לומר שמתענה (עין שו"ע אור"ח תקפה ו) כיון שמחוייבים להתענות (דרכי חיים התנהגות אות קיז). וחומר העון ידוע, ושזה מעכב את הגאולה, דלולי חמא זה כבר מוזמן היינו זוכים לגאולה וישועה, כמו שכתב זקה"ק בישמח משה (פרשת תבא כד"ה א"י והיה כי תבא) כי הנה תמהתי על עיכוב הגלות כי רוב בני ישראל המה כשרים ומדוע בן דוד לא בא, וכאשר חקרת נתוודע לי כי בבחרתם מרבין חבילות עבירות עד שדי להם על ימי חייהם, ועל זה אין עושין תשובה כלל, וזה הגורם וכו' עיי"ש.

לבן מי שיש בכוחו צריך להתענות לכל הפחות יום אחד בשבוע, כדי שיוכל לשוב להשי"ת באמת. ובמשך כל השבועות של שוכבי"ם ת"ת יעלו בידו שמונה תעניות, נגד שמונת ימי מילה, לתקן הפגם בזה.

גם יהא נעור על כל פנים לילה אחת. וילמוד ח"י דפים גמרא ותוספות, או לפחות ח"י פרקים משניות, שיש בזה תיקון גדול לבחינת צדיק שומר הברית דאקרי חי (עין זוהר ח"א ריא א). וללמוד בקול דייקא, דברית הלשון מכוון כנגד ברית המעור (ספר יצירה א, ב). ובדבר שחוטאים בו מתרצים ומתקנים, כנגד מה שבא לידי חמא בלילה (רש"י דברים כג, יא) יעסוק בתורה בלילה, כדי שיימשך עליו חוט של חסד ביום כמאמרם ז"ל (חגיגה יב:), ובוה לבטל טומאה זו מקליפת חסד, כפי שנאמר בפרשת עריות (ויקרא כ, יז) חסד הוא.

וכבר נודע התיקון שהנהיגו אבותינו הקדושים לומר בכל ערב שבת קודש לפנות בוקר כל ספר תהלים בצבור. ונכון להוסיף ולומר יום אחד של תהלים דבר יום ביומו, באופן שבכל שבוע יגמור כל ספר תהלים פעמיים. ובמשך כל ימי השוכבי"ם ת"ת יעלה בידו למספר ט"ז, שזה ענין גדול.

גם איתא בשם רבינו הקדוש הרבי ר' אלימלך זי"ע דלימוד שני דפים גמרא ותוספות, או חמש דפים גמרא ורא"ש, עולה במקום תענית (ועיין שו"ת דברי יציב אהע"ז מאו).
 *

על כן כל מי שיראת ה' נוגע בלבבו, ורוצה לשוב אל השי"ת באמת, ישנם מתניו להתמיד בלימודו ולעשות תיקונים הללו כפי מה שבכוחו לעשות. וזה טובה גדולה לא רק בעולם הבא אלא גם בעולם הזה.

*

נחזור לביאור הכתוב. יששכר חמור גרם עשיר בנכסים כתרנומו, רובץ בין המשפטים כחמור המהלך ביום ובלילה ואין לו לינה בבית וכו' (רש"י), מתוך כך הבינה וגם חקרה שכל זה איננו שוה לו, כי מרבה נכסים מרבה דאגה ורדיפה אחרי ההון יומם ולילה. וירא מנוחה כי טוב, ואין טוב אלא תורה (אבות ג, ג), שרק בה אפשר למצוא מנוחת הנפש והגוף. ואת הארץ כי נעמה, ויט שכמו לסבול עול תורה כפירוש רש"י, כי דוקא בזה יש נעימות גם בארציות ועולם הזה. דאין טוב אלא תורה, שרק הלומד תורה זוכה להשיג הטוב האמיתי, ואיך שכל תאוות עולם הזה אינם אלא לרעתו בזה ובבא. ומי שאינו עוסק בתורה אף אם באים עליו צרות רבות ורעות אינו מרגיש בהם, ונרמה לו שאך טוב לו.

יעזור השי"ת וירחם עלינו במדת וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם אף על פי שאינו הגון (ברכות ז). ואף על פי שאינו כדאי (תפלת הרבי ר' אלימלך), ויסייע לנו שנוכל לעשות כל התיקוני תשובה, ויתן בנו כח ודעת שנוכל לתקן כל הפגמים ולהוציא כל ניצוצי הקדושה ולהעלותם לשורשם. ויושיע לכל בני ישראל בכל מקום שהם ובכל מקומות מושבותיהם די בכל אתר ואתר, בכלליות ובפרטיות ברוחניות ובגשמיות, בבני חיי ומזוני ריחי, וניגאל גאולת עולם במהרה בימינו אמן.

תוכן הענינים:

- המתבונן קצת רואה בגריעות התאוות, שאין הנפש שבעה מהם. כמה שהולך אחריהם התאוה גוברת ביותר.
- הצדיקים מקבלים עונג גשמי מתורה ותפלה ומצוות. מאמר הגה"ק משינאווא במוצאי תענית שהוא שבע מתפלתו, ובביאור הגמרא [תענית יא] הא דמצי לצעורי נפשיה.
- בפירוש הכתוב אשרי האיש אשר לא הלך וגו', היינו שבתורת ה' מספק תענוגיו יותר מהרשעים בדרכיהם. זה ענין משלמד נעשית תורתו.
- בביאור המאמר [סוכה נב ב] פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, היינו להראות לו ששם יש תאוה ועונג אמיתי. וזה ענין [ברכות נד א] ואהבת וכו' בשני יצריך.
- זה שנאמר קודם מתן תורה [שמות יט ה] כי לי כל הארץ. על זה מברכים ונתן לנו את תורתו.
- היצר מסמא העינים לומר על רע טוב. בגלות מצרים לא הרגישו בצרתם, ולא נאנחו אלא כשמת מלך מצרים ונתבטל כח הטומאה.
- ענין כורך מצה ומרור, ואכילת מצה קודם למרור, דרך אחרי הגאולה הכירו בצרה הגדולה שהיו בה.
- זה ענין נסתמו עיניהם ולבם מצרת השעבוד.
- על כך הרמו בלשון פקוד פקדתי כסימן לגואל האמיתי.
- זמן תשובה של ימי השובבי"ם להתעורר להכיר בפחיתות התאוות ורעתם בזה ובבא. תיקונים בתענית ותהלים ולימוד התורה בלילה.

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת **שרה** בהר"ר **משה יוסף** ע"ה
נלב"ע ט"ו טבת עשי"ק פרי ויחי תשי"מ לפ"ק – ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י בנה
הרה"ח מוה"ר **משה יוסף טעסלער** הי"ו

לעיני הרה"ח מוה"ר **יוסף מרדכי** בהר"ר **יעקב** ז"ל
נלב"ע בשם טוב בש"ק פרי שמות כ"א טבת תשל"ט לפ"ק – ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י בניו הרה"ח
מוה"ר **יעקב זאב**, מוה"ר **יחיאל אייזיק**, מוה"ר **אהרן צבי**,
מוה"ר **שלמה איצקאוויטש** הי"ו

גליון זה נדבת
הרה"ח מוה"ר **ישראל יהודה גאטליעב** הי"ו
לרגל שמחת הולדת הנכד **משה זאב** נ"י
בן לחתנו הרה"ח מוה"ר **שמואל יעקב** [בר"ד] **פעלבערבוים** הי"ו
למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת
הרה"ח מוה"ר **ישראל יוסף לעפקאוויטש** הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבת **חנה לאה** שתחי'
ולרגל שמחת הולדת הנכדה **שרה הדס** שתחי'
בת לבנו הרה"ח מוה"ר **יחזקאל שרגא** הי"ו
למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת
הרה"ח מוה"ר **יוסף שלמה** [ברמ"ח] **מייער** הי"ו
לרגל שמחת נישואי בתו עב"ג הבה"ח המו"מ בתור"ש
כמר **צבי יהודה וואלדמאן** נ"ו – למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת
הרה"ח מוה"ר **יהושע העשיל וואלדמאן** הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן **דוד** נ"י
למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת
הרה"ח מוה"ר **חיים יעקב** [ברא"י] **דייטש** הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבת **צינא** שתחי'
למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת
הרה"ח מוה"ר **אלתר ברוך מרדכי אלטמאן** הי"ו
לרגל שמחת תגלחת בנו **משה** נ"י
למז"ט ובשטומ"צ

מכון להוצאת דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה
שע"י איגוד חסידי צאנז
(718) 431-1055